

La carta

Un relat de: [magda](#)

Des que s'havien conegut a la classe de lectura creativa, la Siri no parava de donar voltes a la millor manera de fer-li saber els seus sentiments, cada dia més intensos i irreversibles. Es va acabar decidint per una carta. A part de certes empreses de tendències subversives i arcaïtzants, relacionades amb els instints que alguns individus s'entossudien a voler mantenir fora del control genètic, ja ningú no feia servir aquest mitjà per comunicar-s'hi. No hi havia dubte però que a l'Àlex, una carta autèntica, escrita a mà i sobre paper, li faria gràcia. Molt millor que el que estudiaven a classe: llibres impresos fa molt de temps, als quals podien escoltar i analitzar en pantalles virtuals. Dit i fet. Va comprar, en una botiga d'antiguitats, un tros de paper de color rosa fabricat amb cel·lulosa de veritat i un palet fet de fòssils vegetals que s'utilitzava per dibuixar abans dels programes gràfics. Tot seguit va copiar amb parsimònia la cal·ligrafia d'un poema d'amor del segle passat, va plasmar els seus sentiments en una veritable obra d'art i va acabar amb una invitació per viure junts.

Havent tirat la carta per sota la porta del noi, la Siri es va dedicar a esperar. Van passar dies, setmanes, mesos. Al cap d'uns quants anys i molts quilos de soledat acumulada –per depressió ja no anava a les classes de lectura creativa i gairebé no sortia de casa– el va veure de lluny, passejant del braçet amb una noia rossa i esvelta. Se'l veia feliç, amb el somriure de sempre.

El pitjor de tot era que, si li ho hagués preguntat, l'Àlex no hauria recordat la carta de la Siri. El dia que la va rebre, la va girar per tots els costats i, pensant-se que era publicitat d'alguna casa de massatges tailandesos, la va llançar al contenidor de reciclatge. A la generació de l'ALEX333OS10 feia temps que no els implantaven programes considerats obsolets, com ara conduir un vehicle, cuinar, procrear o llegir textos escrits a mà.